

Õpetlik kaardimäng

Ain Kallis, *Tartu*

Mulle meeldivad magnetkaardid. Tundsin end tsiviliseeritud maailma liikmena, kui isegi Austraalias sain meie, Eesti pangakaardiga võtta automaadist raha. Aga alati ei saa kah.

Eesti Ühispank vahetas 1. märtsil magnetkaarte uute vastu. Varsti algasid hädad - kord ignoreerisid kassaautomaadid mu uut maksevahendit (seda juhtus kümnest korrast vahest paar-kolm korda), harvem tegid sama rahaautomaadid.

Kolleegid ässitasid: see pole ju sinu, vaid panga probleem.

Aprilli lõpul sai hing täis, läksin EÜP Turu tänava kontorisse. «Kui tahate kaarti vahetada, siis makske, palun, 30 krooni!», vastati mu kurtmisele. «Äkki on kaardil midagi viga?» - «Näete, meie juures töötab! Ja keegi pole veel kaardi üle kurtnud.» Kui märkisin, et nii võivad nad hakata kliente kaotama, kehitati õlgu. Astronaut Neil Armstrongi parafrapeerides: 30 krooni on väike raha kliendile, kuid suur pangale.

Võtsin südame rindu ning läksin EÜP suuremasse kontorisse Kүүini tänaval. Seal kuulati mu jutt ära ja räägiti jälle uue kaardi ostmisest. Siiski soostuti õnnetut kaarti asjatundjate kontrollida võtma. Mõne minuti pärast teatati: «Jah, tõesti on kaardil paar defektiga riba. Nädala pärast saate uue kaardi. Panga kulul!»

Sama päeva õhtul kirus neiu tanklas: «Ikka on jama selle sini-punase kaardiga! Kas saate maksta sularahas?» Mõne päeva pärast saadud uus van Goghi pildiga kaart teenib seni kenasti.

Kolleegide seekordne kommentaar oli: kui pangad ühinevad, siis pole klientidel enam millegagi ähvardada!